

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **M. Ď. H.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
v ČR naposledy bytem X,

zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů, 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2025, č. j. MV-124986-4/SO-2025,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce usiloval o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v ČR za účelem „ostatní“, již jednou v minulosti prodloužené do 30. 6. 2024 (studium jazyků na soukromé jazykové škole). Ministerstvo vnitra ČR a následně žalovaná mu však nevyhověly, protože dle jejich názoru neplnil účel svého dosavadního pobytu a tím je dána závažná překážka jeho dalšího

pobytu na území. Žalobce s tímto posouzením své žádosti nesouhlasil, proto se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS; sp. zn. 7 Azs 405/2021-34, 1 Azs 181/2018-29, a v nich citovanou judikaturu) namítl, že správní orgán měl povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a obstarat si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Vysvětlil, že o dlouhodobý pobyt nežádal za účelem studia podle § 64 zákona o pobytu cizinců, nýbrž za účelem jiné/ostatní – studium českého jazyka, aby se mohl věnovat studiu češtiny, neboť jeho jazyková úroveň nyní neumožňuje studium na vysoké škole v tuzemsku. Není zřejmé, na základě čeho správní orgán dovodil zneužití pobytového oprávnění, správní spis k tomu neobsahuje žádné podklady. Naopak má za to, že směřuje k naplnění účelu pobytu, tedy studia vysoké školy.
3. Žalobce byl přijat ke studiu na Vyšší odborné škole cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku. I když se nejedná o vysokou školu, stále směřuje takové vzdělávání k získání určité odbornosti. V průběhu studia však zjistil, že jeho jazykové schopnosti nejsou na potřebné úrovni, a rozhodl se přestoupit na výuku češtiny, což správní orgány vůbec nezohlednily. Pokud by dostaly své zákonné povinnosti, nemohly by dospět k závěru, že žalobce obchází zákon. Takové hodnocení je formalistické, studiu v ČR se věnovat chce. Rozhodnutí je tak nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Poukázal dále na skutečnost, že žádost byla zamítnuta z důvodu zjištění tzv. jiné závažné překážky pobytu podle § 56 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle žalované jiná závažná překážka spočívá v obcházení zákona o pobytu cizinců, žádost tak měla být zamítnuta podle § 56 odst. 1 písm. m) tohoto předpisu. V případě existence zákonem předpokládaného důvodu pro zamítnutí žádosti není možné využít zbytkové kategorie § 56 odst. 1 písm. j). Tuto vadu žalovaná v odvolacím řízení nenapravila.
5. Dále žalobce namítl nedostatečné posouzení zásahu do soukromého a rodinného života. To nebylo provedeno v souladu s hledisky definovanými judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a ani tak nemohl být poměřen s protichůdným veřejným zájmem. Nemohl být proveden test proporcionality. Tuto vadu žalovaná nezhojila. Nesouhlasil ani se závěrem, že správní orgán I. stupně posoudil tento zásah dostatečně. Integraci po určité době lze předpokládat. Poukázal přitom na rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2021, čj. 10 Azs 366/2021-35, a ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39.
6. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc ji vrátil k dalšímu řízení.
7. Součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému zdejší soud nevyhověl usnesením ze dne 3. 12. 2025, čj. 1 A 51/2025-31 (v právní moci dne 4. 12. 2025).

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žalobní námitky se prakticky shodují s argumentací v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a dostatečně se jimi již zabývala v napadeném rozhodnutí. Na jeho zákonnosti a správnosti setrvala, žalobní body pokládala za nedůvodné, v podrobnostech odkázala na správní spis a obsah napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

10. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro věc samou podstatné skutečnosti.
11. Žalobce podal dne 24. 6. 2024 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní“. Téhož dne jej správní orgán I. stupně vyzval k odstranění vad žádosti – předložení dokladu prokazujícího účel pobytu. K tomu žalobce dne 15. 7. 2024 doložil rozhodnutí ředitele Vyšší odborné školy cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku, spol. s r. o. (dále jen „VOŠ“), ze dne 27. 6. 2024, čj. 0070/24, o přijetí ke studiu. Škola k výzvě správního orgánu ze dne 14. 8. 2024 zároveň v odpovědi ze dne 28. 8. 2024 sdělila, že žalobce bude studovat ve školním roce 2024/25 v 1. ročníku studia, a to od 2. 9. 2024 do 31. 8. 2025. Ve spise je rovněž založeno obdobné sdělení údajů od LINGUA SANDY s. r. o., ze dne 13. 9. 2024, prokazující studium žalobce v kurzu českého a anglického jazyka ve školním roce 2023/24, které žalobce zakončil dne 30. 8. 2024 s uspokojivým výsledkem – dosažením úrovně A2 z obou jazyků. Ze správního spisu též plyne, že žalobce byl přijat k jazykové přípravě ke studiu akreditovaného programu na Českém vysokém učení technickém (ČVUT) v akademickém roce 2022/23.
12. Dne 17. 12. 2024 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce v následně zaslaném písemném vyjádření uvedl, že má za to, že jeho žádost splňuje všechny podmínky pro vydání příznivého rozhodnutí. Protože byl dle jeho názoru správní orgán I. stupně nečinný, uplatnil vůči němu opatření proti nečinnosti, kterému žalovaná dne 23. 4. 2025 vyhověla a nařídila mu, aby vydal rozhodnutí ve věci do 60 dnů od odstranění nedostatků podání, nebo marného uplynutí lhůty k tomuto úkonu.
13. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 6. 5. 2025 doručeno sdělení VOŠ o tom, že žalobce přestoupil na jinou školu. Na základě této informace správní orgán I. stupně téhož dne žalobce vyzval znovu k předložení dokladu potvrzujícího účel pobytu, k čemuž žalobce dne 19. 5. 2025 doložil potvrzení LINGUA SANDY s. r. o. o účasti v přípravném denním studiu českého a anglického jazyka ze dne 15. 5. 2025. Poté byl dne 27. 5. 2025 opět vyzván k seznámení s podklady, v pozdějším písemném vyjádření ze dne 17. 6. 2025 potvrdil, že přestoupil na kurz českého a anglického jazyka dne 2. 4. 2025, je přesvědčen o bezvadnosti své žádosti, případné negativní rozhodnutí by představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života.
14. Dne 20. 6. 2025 správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl rozhodnutím čj. OAM-19547-30/DP-2024, podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jeho pobyt nesměřoval k naplnění svého účelu, neboť byl několikrát prodloužen, aniž si žalobce osvojil český jazyk natolik, aby mohl zahájit studium na vysoké škole. O neplnění účelu pobytu svědčí i žádost o zaměstnaneckou kartu bezprostředně po příjezdu. Pobyt za účelem ostatní – účast na jazykové a odborné přípravě, lze prodloužit pouze jednou, žalobce se snažil obejít toto pravidlo. Dále uvedl, že žalobce je svobodný, bezdětný, na území ČR žádné významnější vazby nemá a do jeho soukromého či rodinného života tak nebude výrazněji zasazeno. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

16. Soud ve věci nařídil jednání na den 2. 2. 2026, neboť žalobce výslovně takové projednání věci požadoval. Na jednání setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích a procesních návrzích.
17. Při posouzení žaloby soud vycházel z následující právní úpravy.
18. Podle § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 8. 12. 2025 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) *[d]obu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
19. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h), j) až l) a o) nebo v § 56 odst. 2.*
20. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
21. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
22. Podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[s]tudiem se pro účely tohoto zákona rozumí*
 - a) *studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole,*
 - b) *účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy.*
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Mezi stranami je sporné, zda lze žalobcovo jednání spočívající v častých změnách studijních programů subsumovat pod slovní spojení v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“. Žalobce uvedl, že taková kvalifikace je nesprávná; nebylo zjištěno ani prokázáno, že by neplnil účel svého pobytu, naopak, doložil potvrzení o studiu, které řádně plnil. Žalobce sice nestuduje vysokou školu, ale věnuje se jiným vzdělávacím aktivitám zvyšujícím jeho odbornost. Pobyt tak směřuje k naplnění svého účelu, žalobce zákon neobchází. K tomu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Pokud by k obcházení zákona docházelo, nebylo by možné postupovat podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť takové jednání představuje samostatný zamítací důvod v písm. m) téhož ustanovení zákona. Naproti tomu žalovaná tvrdila, že časté změny

studijních oborů svědčí o neplnění účelu pobytu, který je u cizinců vyžadován, a to lze považovat za tzv. jinou překážku pobytu na území.

25. Podle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2019, čj. 5 Azs 166/2019-27 „[p]ojem *jiná závažná překážka pobytu cizince na území* představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu *jiná závažná překážka pobytu cizince na území* – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69).“ Je tedy na rozhodujícím správním orgánu, aby tento neurčitý pojem vyložil, a přezkoumatelně zhodnotil, je-li možné pod něj jednání žalobce podřadit.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná shledala jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území v tom, že jeho dosavadní pobyt zjevně nesměřoval k naplnění jeho cíle (tedy absolvovat vysokoškolské studium v českém jazyce). Nejednalo se tedy o zamítnutí žádosti z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců, jak tvrdil žalobce, byť žalovaná v této souvislosti korigovala některé nepřesné formulace užívané v prvostupňovém rozhodnutí. K této myšlence mohlo vést konstatování správních orgánů pobytové historie žalobce, v jejímž rámci žalobce požádal ani ne po 6 měsících svého pobytu v ČR o zaměstnaneckou kartu. K tomu soud upozorňuje na zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v I. stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
27. Podstatné je, že argumentace správního orgánu I. stupně i žalované po celou dobu směřovala k neplnění účelu pobytu, nikoliv k obcházení zákona, což by skutečně bylo třeba považovat za odlišný zamítací důvod podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. K tomu je nutno připomenout, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně zde i vykonávány (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81).
28. Pokud jde o samotné slovní spojení „*jiná závažná překážka pobytu na území*“, judikatura NSS se této otázce již opakovaně podrobně věnovala. „Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, [...] musí být skutečně naplněn. Pro posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti; zejména rozsah období, kdy tento účel nebyl plněn, a důvody tohoto neplnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je pak třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po ‚většinu doby‘ povoleného pobytu (viz např. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35).“ (viz rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35). Nestačí tedy, že povolení bylo uděleno, je taktéž třeba zkoumat, zda je účel, pro který bylo vydáno, skutečně naplňován, a to po většinu doby pobytu na území. Nelze

se spokojit s tím, že cizinec účel svého pobytu plní pouze formálně. Taková situace však dle názoru soudu ve shodě s žalovanou právě nastala i v případě žalobce.

29. Žalobce do ČR přicestoval v roce 2022 a pobýval zde na povolení k pobytu za účelem studia ve smyslu § 42d zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 64 písm. b) téhož předpisu, tedy za účelem účasti na jazykové přípravě k *vysokoškolskému* studiu. Ze správního spisu však též vyplynulo, že od 1. 9. 2023 žalobce zahájil docházku v intenzivním jednoročním kurzu češtiny a angličtiny jazykové školy LINGUA SANDY, s. r. o., který však nebyl jazykovou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a jež završil složením zkoušky na úrovni A2 Společného evropského referenčního rámce (CEFR) z obou jazyků. Posléze od 2. 9. 2024 zahájil další studium, a to na VOŠ, v průběhu školního roku přestoupil zpět na již uvedenou jazykovou školu do kurzu prohlubování znalosti jazyků českého a anglického pro běžnou komunikaci, avšak opět s cílem dosáhnout úrovně A2.
30. Jazykové kurzy, které nejsou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze považovat samy o sobě za dostatečný důvod, proč by mělo být žalobci umožněno na území ČR setrvat. Jde-li o kurz angličtiny, ten jistě lze absolvovat i jinde než v ČR. V případě češtiny je situace složitější, neboť bezpochyby není rozšířeným světovým jazykem, jehož osvojení je všude v civilizovaném světě bez problému dostupné. Ani tehdy však nesmí být účast v takové formě vzdělávání zjevně bezcílná. Tak tomu však bylo dle názoru soudu ve shodě s žalovanou i v případě žalobce. Lze souhlasit s názorem žalované, že ne každý kurz úředního jazyka hostitelské země povede nutně k vydání pobytového oprávnění za účelem jeho osvojení.
31. Kurzy absolvované žalobcem ve specializované jazykové škole se přitom nikdy nevěnovaly hlubší znalosti obou jazyků běžné jednoduché komunikace. Žalobce nadto v průběhu necelých tří let změnil svou vzdělávací instituci celkem třikrát, kdy důvodem měla ve dvou případech být (alespoň podle jeho tvrzení) nedostatečná znalost českého jazyka ke studiu na VŠ. Situací, kdy cizinec často mění vzdělávací programy, se již NSS taktéž zabýval a svou argumentaci přesvědčivě shrnul v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, čj. 2 Azs 325/2020-33, podle něž *„[č]asté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho dlouhodobého pobytu (zde povoleného za účelem studia podle § 42d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné.“*
32. Závěry uvedeného rozsudku lze přiměřeně aplikovat i na případ cizince, který o prodloužení dlouhodobého pobytu žádá za účelem určitých vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a kde je tedy účel pobytu jiný/ostatní (obdobně viz rozsudek zdejšího ze dne 27. 8. 2025, čj. 19 A 17/2025-35). Ani celkem tři kurzy intenzivní jazykové přípravy, během nichž se žalobce učil česky a anglicky, mu nestačily k tomu, aby se mohl v těchto jazycích dorozumět na vyšší než pouze na jednoduché úrovni komunikace v nejčastějších životních a společenských situacích (dle CEFR), a aby tak dosáhl svého původně deklarovaného cíle studovat v ČR vysokou školu.
33. Je sice pravda, že žalobce si může jazyk pro účely studia osvojit i jiným způsobem než tím, který předpokládá § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nicméně v daném případě žalobce o to ani neusiloval, a v rámci opakovaných změn jazykových programů se hlásil pouze na kurzy stejné, již dříve ukončené úrovně obtížnosti. Takto zjištěné skutkové okolnosti opravdu spíše indikují, že žalobce účel pobytu nenaplňoval, když nedokázal dostatečně pokročit ve studiu obou jazyků za dané období natolik, aby studium [ve smyslu § 64 písm.

a) zákona o pobytu cizinců] skutečně zahájil. Právě proto lze mít za této situace za to, že pouze bezcílně měnil vzdělávací programy i instituce. Závěr, že žalobce zjevně nesměruje k naplnění cíle svého pobytu, je tak správný.

34. V tomto ohledu je též nerozhodné, zda žalobcovo vzdělávání obecně směřuje ke zvýšení jeho kvalifikace. Oprávnění k pobytu za účelem studia lze udělit toliko po splnění podmínek vzdělávání ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobce již takové studium neabsolvuje, a ani navazující jazykové kurzy v jazykových školách při změně účelu jeho pobytu, ani snad jeho samostudium, opakovaně nevedly k tomu, aby mohl zahájit studium na vysoké škole. Není tak důvod, aby na území ČR dále setrval za účelem studia, či za účelem ostatní, pokud jím má znovu být účast v jazykovém kurzu.
35. Žalobce též namítal, že se správní orgány nezabývaly dalším vzděláváním žalobce poté, co ukončil studium na VOŠ, čímž měly své rozhodnutí zatížit vadou nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Z ustálené judikatury NSS plyne, že řízení o udělení či prodloužení pobytu není ovládáno zásadou vyšetřovací a je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil potřebné podklady, které jsou nezbytné pro vyhovění žádosti. (srov. např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 13. 9. 2019, čj. 1 Azs 278/2019-25, či ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36). Doložení průběhu studia je tak především odpovědností žalobce, který tak i k výzvě správního orgánu I. stupně učinil a prokázal potvrzením jazykové školy, že se věnuje dalšímu jazykovému kurzu dne 26. 5. 2025. V tomto ohledu tedy soud tvrzené porušení na straně správních orgánů neshledal. Rozhodnutí je v tomto směru též přezkoumatelné, neboť z něj lze zjistit, proč žalovaná považovala námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzala za podklad svého rozhodnutí, proč považovala skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodla a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídila (rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46).
36. Další námitku nedostatečného posouzení zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života soud posoudil jako zcela nedůvodnou. Žalobce sice v průběhu odvolacího řízení, jakož i v žalobě setrval tvrdil, že zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl náležitě posouzen, nic konkrétního však již nikdy nedodal. Pro určité typy řízení stanovuje § 174a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců správním orgánům povinnost blíže zkoumat a poměřovat zásah do cizincovy soukromé sféry. Udělení či prodloužení dlouhodobého pobytu přitom obecně není tím případem, kdy by správním orgánům takový postup prikazoval přímo zákon. To však neznamená, že jim tato povinnost neplyne právě z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která má před zákonem aplikační přednost (rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 Azs 127/2018-30, nebo ze dne 30. 11. 2021, čj. 10 Azs 366/2021-35, na nějž odkázal i žalobce).
37. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na straně 5 svého rozhodnutí, neshledal však vazby žalobce k ČR natolik těsné, aby představovaly překážku vycestování, kdy žalobce sám k takovému závěru žádná tvrzení nebo důkazy ani nenabídl. Je svobodný, bezdětný, nemá tu větší majetek, na území pobývá relativně krátce. Z údajů, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, jednoznačně vyplynulo, že na území ČR legálně nepobývá žádný jeho příbuzný, celá rodina naopak žije ve Vietnamu. Jde o dospělého a svéprávného muže. Žalovaná se pak v této otázce ztotožnila s hodnocením správního orgánu I. stupně na straně 10 a 11 napadeného rozhodnutí, poukázala přitom na břemeno tvrzení na straně žalobce a odkázala i na relevantní judikaturu správních soudů. Jelikož žalobce neuvedl žádné specifické

okolnosti svědčící pro nepřiměřený zásah do svého rodinného a soukromého života, vypořádala se s touto námitkou s ohledem na jí do té doby známé skutečnosti se závěrem o neexistenci nepřiměřenosti důsledků napadeného rozhodnutí. S odkazem na relevantní ustálenou judikaturu dodala, že není povinností správních orgánů se v takovém případě vypořádat s každým jednotlivým kritériem obsaženým v § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud to specifické okolnosti daného případu neodůvodňují.

38. Soud se s tímto posouzením ztotožnil. V průběhu správního řízení žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné mít za to, že zásah bude pro něj nějakým způsobem významný. Soud ve shodě s žalovanou uvádí, že není povinností správního orgánu vyjádřit se ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, jestliže k nim žalobce nic neuvedl (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34). I když mají případné rozhodné okolnosti zjišťovat i správní orgány, je to především žalobce, kdo musí konkrétní nepřiměřený zásah do své soukromé sféry tvrdit. Naproti tomu zde stojí veřejný zájem, aby byly dodržovány předpisy.
39. Okolnosti, které bylo možné úřední činností správních orgánů zjistit, byly uspokojivě zohledněny (délku pobytu, věk, zdravotní stav, přítomnost rodinných příslušníků na území). Žalobce je svobodný, bezdětný, nemá zde žádné finanční závazky ani majetek. Jeho pobyt na území ČR trval zhruba tři roky, během nichž si zde nevytvořil žádné významnější vazby (respektive to netvrdil), celá jeho rodina žije nadále ve Vietnamu. Za této situace zcela zjevně převažuje zájem státu na dodržování platných právních norem, a není dán důvod pro jiné opatření. Ani tato námitka není důvodná. Pokud žalobce při ústním jednání namítal nemalé vynaložené náklady na své přicestování a pobyt, které jsou napadeným rozhodnutím zmařeny, nelze toto považovat za důvod nepřiměřenosti, ale předem očekávatelný důsledek v případě neplnění podmínek pobytového oprávnění, kdy žalobce měl možnost této skutečnosti předejít jednoduše tím, že by v rámci uděleného účelu pobytu tento skutečně i plnil. To se však v jeho případě nestalo.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho hlavní internetové stránce www.nssoud.cz, Generátor variabilního symbolu pro úhradu soudních poplatků.

Praha 2. února 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně